

Til hr. Bendt Bendtsen og dette med reformer, der mangler, så synes jeg faktisk, at man skal være ualmindelig overfladisk – sådan stilfærdigt sagt – hvis man ikke kan se, at der faktisk er sket nogle væsentlige reformer på arbejdsmarkedet. Når jeg tænker på, hvordan arbejdsmarkedspolitikken så ud for 5 år siden, hvor der gik ganske mange i hovedsagelig passivitet i op til 10 år, så har vi i dag en arbejdsmarkedspolitik, hvor hovedparten er i aktivitet, og de er det i op til 5 år, altså klart en halvering og klart en helt anden drive på uddannelsesindsatsen i arbejdsmarkedspolitikken.

Det synes jeg er en reform. Det er en reform at flytte sig fra en arbejdsmarkedspolitik, hvor 75 pct. af aktiviteten består i mere eller mindre støttede fancy beskæftigelsesprojekter, til, at indsatsen og aktiviteten for de ledige – det gælder for 75 pct.s vedkommende – i dag er, at de er i en uddannelsessituation, som forbedrer deres mulighed for at komme på arbejdsmarkedet.

En bemærkning mere til hr. Bendt Bendtsen, og det er om SFI-rapporten. Bare for en ordens skyld: SFI-rapporten har taget sine oplysninger i en situation, hvor uddannelsesorloven forlængede dagpengeperioden, og hvor man kunne bruge sin uddannelsesorlov fuldstændig, som man gerne ville. Og dér er det rigtigt, at SFI-rapporten dokumenterer, at der ikke var den helt store beskæftigelseseffekt.

Det betød, at vi – faktisk næsten på samme tid som SFI indkasserer oplysningerne – traf beslutninger i forbindelse med finansloven for 1996, altså den finanslov, vi lavede med Det Konservative Folkeparti, hvor vi sagde, at uddannelsesorloven ikke mere kan forlænge dagpengeperioden, samt at man ikke kunne bruge det første halve år af uddannelsesorloven til lige præcis det, man gerne ville. Der skulle være en arbejdsmarkedspolitisk indfaldsvinkel til uddannelsen. Så der er faktisk rettet op på tingene, hvis man ser det i lyset af SFI-rapporten.

Så har både Venstre og De Konservative problemer med brugerbetalingen, og det var sådan set ikke særlig overraskende for mig at høre det fra Venstre og De Konservative.

Jeg vil godt sige, at med hensyn til brugerbetalingen er det rigtigt nok – sagt til fru Ulla Tørnæs – at jeg lagde meget vægt på, at de grupper, som ikke skulle være omfattet af brugerbetalingen, skulle være dem, som ikke havde fået uddannelse i forvejen. Det skulle heller ikke

være dem, der havde en forældet uddannelse. Og det førte til et regelsæt, som jeg godt vil vedstå ikke var så nemt at håndtere rundt omkring.

Jeg har også hørt ganske mange historier og også hørt ganske mange fremtrædende erhvervsfolk sige, at sådan som brugerbetalingen virker i dag for de beskæftigede, er det noget administrativt tungt noget; er noget bureaukratisk, som de gerne ville være foruden.

Så det her er selvfølgelig både for at fritage skolerne og virksomhederne for noget administrativt besvær, og så er det selvfølgelig også for at lette de beskæftigede, som så skulle betale for den udgift, fordi de faktisk bruger deres tid til at gå på uddannelse.

Regeringen lægger megen vægt på, at deltagerbetalingen afskaffes.

Hr. Aage Frandsen spørger: Hvad med virksomhedernes ansvar? Jeg er i og for sig meget enig med hr. Aage Frandsen i, at virksomhederne også skal bære deres del, men det er da ikke sådan, vil jeg sige til hr. Aage Frandsen, at vi ikke løbende følger det. Vi har et udvalgsarbejde kørende i øjeblikket, og vi lægger op til trepartsdrøftelser og diskussioner både med arbejdsgivere og arbejdstagere om, hvordan virksomhederne kan løfte det ansvar, de har, for både at kvalificere dem, der er ledige, og kvalificere dem, der er ansatte, for alle ved jo, at beskæftigelsesfremgangen baserer sig på, at vi har en veluddannet arbejdskraft. Det ligger ikke brak, og der arbejdes vedvarende og hele tiden med, at virksomhederne faktisk også skal løse deres opgave i forbindelse med opkvalificering.

Så et par bemærkninger om det med den geografiske mobilitet. Det er jo ikke sådan, at vi splitter familier, og det er heller ikke sådan, at vi vil sige, at folk i hobetal skal bevæge sig op til 4 timer om dagen samlet set for at få arbejde. Det er i nogle helt særlige situationer, hvis der f.eks. er brug for nogle kvalifikationer i én region og de ikke kan skaffes i den region, men hvor der i en anden region, der måske støder op til den, er folk, der har de kvalifikationer, som der ikke er brug for i den region, at det altså er en god idé i at lægge et incitament ind og give et lille puf til at tage arbejde derovre på den anden side af amtsgrænsen.

Jeg vil ikke sige, at det bliver efter objektive kriterier, for det kan altid være svært i arbejdsmarkedspolitik, men det bliver ikke administreret efter nogle retningslinjer, så alle skal bruge 4 timer til transport, for jeg er sådan set enig i, at